

И сърдцето ти, станало като мощенъ приемникъ,
да обхване въвъ себе си чувства хилядотонови,
да трепти отъ свещенния гнѣвъ на хората бедни,
отъ гърма на победитѣ, отъ предсмъртнитѣ стонове.

Съсъ ненавистъ изпълненъ, удари въ настѣпление.
Нека танкъ тежкѣ стане твоя неженъ Пегасъ.
Като мощно оржие въ безпросвѣтното време,
да сразява жестоко несразения класъ.

Нека грачатъ надъ тебе пѣснопойни естети,
отъ рева ти нестихващъ да запушватъ ушитѣ си,
въ ядовити обиди да дератъ гласовѣтѣ си :
— поетиченъ позоръ, хулиганъ, публицистика.

Като честенъ борецъ, стой безъ страхъ на мѣстото си ;
въ настѣпление хвърляй свойтѣ огнени думи.
Предъ могщата армия, що лети подъ перото ти
ще се връщатъ страхливо вражескитѣ куршуми.

А когато умрешъ, твойтъ стихъ ще остане
и презъ тежки години зарадъ тебъ ще се бори :
срѣдъ свирепитѣ битки ще лети като знаме,
като бодъръ ораторъ срѣдъ смуга ще говори.

Ще лети твойтъ стихъ, зълъ, отъ злъчка наситенъ ;
въвъ борбитѣ ще бий като мраченъ войникъ.
Ако нѣвга умре, ще умре съсъ усмивка
предъ лжча на новъ день, неознатъ и великъ.